О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
№ 7500

гр. София, 16.12.2013 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,**
в закрито заседание на 16.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова
ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов
Мария Попова

като разгледа дело номер **11395** по описа за **2013** година докладвано от съдия Мартин Аврамов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 185-196 от АПК.

Областният управител на област С. оспорва Наредбата за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета с Решение № 605 по Протокол № 51 от 24.10.2013 г. на Столичния общински съвет, в частите относно чл. 53 във връзка с чл. 52, Раздел 2.3 „Режим на локално платено паркиране на ППС на живущите в зоните за почасово платено паркиране", Раздел 5 „Принудително преместване на неправилно паркирани ППС" и Раздел 6 „Блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използването на техническо средство („скоба") от Глава IV „Паркиране".

С молба на Столичния общински съвет от 29.11.2013 г., представляван от председателя Елен Г., е направено искане за допускане на изпълнение на наредбата, предмет на произнасяне с настоящото определение.

Областният управител на област С. отрича основателността на искането.

Искането за допускане на предварително действие на подзаконовия нормативен акт е неоснователно.

Чл. 190, ал. 1 от АПК установява общото правило, че оспорването на подзаконов нормативен акт не спира неговото действие. Изключение от него е предвидено в специалната разпоредба на чл. 45, ал. 4 от ЗМСМА за случаите, в които субект на оспорване е областният управител, като на съда е дадено правомощието да преодолее суспензивният ефект на жалбата. Критериите за допускане на предварително изпълнение са идентични с тези, при които то се разпорежда от административния орган – чл. 167, ал. 1 във връзка с чл. 60, ал. 1 и според препращането от чл. 196, ал. 1 от АПК.

Молбата на СОС е обоснована с две групи аргументи – първата от тях е свързана със

създаването на привилегирован режим за паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания, а втората – с уреждането на критерии за осигуряване на правата на гражданите, живущи в зоните за платено паркиране, и предоставянето на право на платено паркиране на ППС в границите на подзона от зоната за почасово паркиране.
Диспозитивното начало в съдебно-административния процес (чл. 126 и чл. 185, ал. 2 от АПК) ограничава преценката на съда единствено до оспорените части от наредбата. По отношение на режима за преференциално паркиране актът не е обжалван от областния управител и като последица оспорването не е суспендирало действието му. Искането за предварително изпълнение в тази част е лишено от предмет и съображенията в негова подкрепа не следва да бъдат обсъждани.
Във втората си част искането е мотивирано с твърдения за усъвършенстване на уредбата за платено паркиране на ППС както относно предпоставките за осъществяването му, така и във връзка с кръга на лицата, за които би възникнало правото да се ползват от него. Изследването на въпроса за допускането на предварително действие на наредбата предполага съпоставка между презумираните от законодателя основания да придаде суспензивен ефект на оспорването на областния управител (чл. 45, ал. 4 от ЗМСМА), и съществуването на важен обществен интерес или възможността от по-късното изпълнение на акта да настъпят значителни или трудно поправими вреди. В случая не е налице нито едно от относимите към казуса основания. С атакуваните части от подзаконовия нормативен акт не се уреждат за първи път отношенията от посочения характер, т.е. не се преодолява изначално съществуваща празнота в правния мир, пораждаща невъзможност за регулиране на правата и задълженията по повод на организацията на паркирането на територията на СО. В този смисъл отричането на действието на разпоредбите на изменителната наредба до стабилизирането им едва ли би засегнало обществения интерес толкова съществено точно в периода до приключване на съдебната проверка по законосъобразността на акта и след като подобно накърняване не е настъпило до приемането на новата наредба. Още повече, че липсват твърдения за особено значителна промяна в обществените отношения, изключваща еднозначно друга възможност освен незабавното действие на оспорения акт.
Вероятните неблагоприятни последици от спирането на действието на наредбата са взети предвид от законодателя при избора на решение дали на оспорването на областния управител да се придаде суспензивен ефект. Затова осуетяването му не може да бъде основано на предположение, че новата регулация е по-съвършена и удовлетворява в по-голяма степен правата на гражданите на територията на общината, а на установеността за противопоставим интерес, нуждаещ се от незабавна защита, респ. на обоснована възможност за настъпване на значителни или трудно поправими вреди. Не са доказани предпоставки, позволяващи на съда да изведе категорично заключение за допускане на действието на наредбата, а по аргумент от чл. 45, ал. 4 от ЗМСМА тежестта да ги установи принадлежи на СОС.
Конкретните доводи на общинския съвет по отношение на усъвършенстването на правната уредба с приемането на наредбата по хипотеза изисква съотнасянето ѝ към действащата до момента и на тази основа – преценка за законосъобразността на одобрените (изменени) нормативни правила. Те, обаче, са относими към съществото на спора по законосъобразността на нормативния акт. По тази причина и не могат да бъдат проверявани на етапа на произнасяне по искането за санкциониране на предварителното действие на нормативния акт, тъй като подобен подход, освен че е

свързан с вероятната основателност на оспорването (която АПК не припознава като релевантна при проверката на условията за предварително изпълнение), би бил равнозначен на формиране на убеждение в съдебния състав относно законосъобразността на атакуваните части от акта. Този извод е важим и относно тезата за съобразяване на СОС с мотивите на съдебно решение на АССГ, постановено по повод на предходно оспорване на наредбата преди изменението й, на което противостои доводът на областния управител за противоречие на акта с влязло в сила решение на ВАС от 2009 г.
Колизията между необходимостта от незабавното прилагане на административния акт и отлагането на действието му до формирането на сила на пресъдено нещо по спора за законосъобразността му следва да бъде разрешена в полза на втория подход, който удовлетворява в по-голяма степен и изискването за правна сигурност. Допълнителен аргумент в тази насока може да се почерпи и от чл. 195, ал. 2 от АПК – при евентуална отмяна или нищожност на подзаконовия акт уреждането на възникналите от прилагането му правни последици е възложено в тежест на приелия го орган. В тази насока предварителното действие съдържа в себе си и възможността за неблагоприятно засягане на интереса на самия административен орган чрез изпълнението на последващо задължение за отстраняване на последиците от незаконосъобразния акт.

Изложеното мотивира съда да отхвърли искането за допускане на предварително действие на наредбата в оспорените й части.

Воден от горното, Административен съд – София-град, XIII тричленен състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Столичния общински съвет за допускане на предварително действие на Наредбата за изменение и допълнение на Наредбата за организация на движението на територията на Столична община, приета с Решение № 605 по Протокол № 51 от 24.10.2013 г. на Столичния общински съвет, в частите относно чл. 53 във връзка с чл. 52, Раздел 2.3 „Режим на локално платено паркиране на ППС на живущите в зоните за почасово платено паркиране”, Раздел 5 „Принудително преместване на неправилно паркирани ППС” и Раздел 6 „Блокиране на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използването на техническо средство („скоба”) от Глава IV „Паркиране”.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на областния управител на област С. и на Столичния общински съвет.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: